

BLADET vårt

Menighetsblad for Tveit og Hånes, Den norske kirke
Nr. 1 - 2025 - Årgang 21

Håpsfrø og
jordmennesker
side 4

Er bibelen virkelig
Guds ord?
side 6

Sangrekruttene
side 10

INNHold

- 3 Hilsen fra soknepresten
- 4 Håpsfrø og jordmennesker
- 6 Er bibelen virkelig Guds ord?
- 8 Takk til Ruth L. Sandvik
- 9 Tanker fra bassrekka
- 10 Sangrekruttene
- 12 Bli en fast giver
- 14 Mekking på Ve skole
- 16 Til ettertanke
- 17 Historisk bryllup
- 16 Nytt fra staben

REDAKSJON

NR. 1-2025

REDAKTØR

Asle Jøssang

REDAKSJON

Asle Jøssang
Lærke Jesper Lassen
Lars Hollerud

UTGIVERE

Bladet Vårt utgis av Tveit og Hånes menigheter, Den norske kirke.
To utgivels er pr år.
Opplag: 3410, hvorav ca 1350 går til Tveit og ca 2060 til Hånes.

FORSIDEBILDE

Milly Johnson i Tveit er en ihuga hagedyrker.
Foto: Asle Jøssang

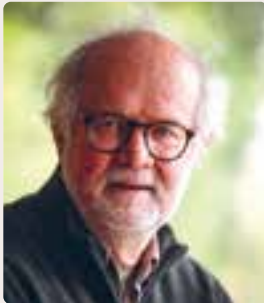
GRAFISK DESIGN OG PRODUKSJON:

Bjorvand & co AS

Gaver til «Bladet Vårt» kan sendes til kontonummer: 3000 07 70120 eller gi en gave via VIPPS nr. 122505
Kategori: Bladet Vårt

Min salme

Asle Jøssang

Noe av det store ved den mangfoldige og rike salmeskatten er hvordan den avspeiler og setter ord på våre erfaringer som mennesker og troende gjennom alle tider. Glede og sorg, frustrasjon, sinne og oppstemthet veksler om hverandre. Gjennom det hele bæres livene våre av Gud og vi kan finne en underlig hvile hos Han. Også når vi ikke helt forstår mange av livets forhold.

En salme jeg liker spesielt godt er «Han er oppstanden, halleluja». Ikke bare fordi den kommer fra mitt fødeland Tanzania, men fordi den representerer den verdensvide kirken. Den viser at vi er alle en del av «Kristi kropp» og kan oppmuntre og inspirere hverandre på vandringen frem mot målet for vår tro.

Han er oppstanden, halleluja!

Han er oppstanden. Halleluja!

Lov ham og pris ham! Halleluja!

Jesus, vår Frelser, lenkene brøt.

Han har beseiret mørke og død.

Omkved:

Lov ham og pris ham, vår Frelser og venn,

han som gir synderen livet igjen!

Halleluja! Vi skyldfrie er.

Halleluja! Vår Jesus er her!

JENS OLAI JUSTVIK

SOKNEPREST TVEIT

Er kjerka liv laga?

I all beskjedenhet vil jeg hevde det. Og ser vi på utviklingen rundt kirkebesøk den siste tiden så er det en klar tendens til at unge mennesker igjen søker til mysteriet og det eksistensielle i livet. Og dette poengteres av redaktøren i det tverrkirkelige magasinet Strek, Asle Finnseth, når han poengterer: «Det begynner å ligne en bølge».

Og i et intervju med den nylige avdøde pave Frans så sier han: «Gud er ung! Han er den som alltid fornyer, fordi han alltid selv er ny, og som unge flest er han sterk og ivrig, han er sosial og han liker å overraske».

Med å lese dette, og med signalene som skjer rundt om i kirke Norge, gir det meg håp og motivasjon. Jeg tror på en levende kirke som kan møte mennesket der det er. Midt i livet. Jeg tror på et budskap som er motstrøms og som våger å konfrontere mye av det scenarioet som omgir oss i dag. Hensynsløse kriger som viser en bestialitet som overgår det meste. Verdensledere som fordreier sannhet. Og ikke minst mismotet mange kjenner over en verden som sliter, kombinert med angst og skam som ender i spørsmålet mange stiller seg: Er jeg god nok?

Og derfor håper jeg dette er signaler på at «tilværelsens uutholdelige letthet» har nådd en grense. For jeg tror flere og flere etterspør en dypere forståelse av det å høre til og hvor jeg kan finne mitt faste punkt?

Når jeg sitter og skriver dette er det snart sommerferie og vi går inn i senere dager. Ferien er etterlengtet, og den

bærer med seg et «hvileskjær» vi alle trenger. En oase som skal gi oss nye krefter for høsten som ligger foran.

Men det er da det slår meg. Selv om det skal bli godt å slappe litt av nå i sommer, så kan jeg kjenne en glede over at høsten ikke skremmer. Den har noe lyst og forlokkende over seg. Vi skal få lov å være kirke, med et duggfriskt budskap, med en ung Gud på laget. Eller som nettavisen SVT nyheter skrev 20. desember 2024: «Jesus kan bli årets influenser i 2025». Spannende! Vi i Tveit kirke vil være med på dette. Peke på Jesus Kristus som verdens frelser gjennom gudstjenester og alle våre andre tilbud.

Jeg vet ikke om du som leser dette blir revet med. Men jeg kan anbefale kirkens rom som et sted for annerledeshet. Et rom for refleksjon og stillhet. Et sted der du kan være deg selv og å stille dine spørsmålet.

Skulle dette bli litt for klamt og kleint for deg så vil jeg reklamere for to muligheter nå i høst. «Hverdagspraten» på Geheb, der vi snakker om løst og fast, hvor vi møter forskjellige personer med forskjellig ballast. Eller «åpen kirke» på onsdager fra 18-19. Et sted der stillhet og dine dypeste tanker kan leve fritt i et rom som har tålt levd liv i hundrevis av år. I et rom der ingen blir lempa, bare møtt med et blikk av nåde av en eldgammel Gud som i disse dager er i full vigør og defineres som ung. Velkommen til kirken nå i sommer og til høsten - et sted jeg tror vi trenger!

God sommer!

HÅPSFRØ OG JORDMENNESKER

- Det å leve er mye knyttet til jorden. Du føler deg ekstra levende når du er ute i naturen. Å plante frø er en håpspraksis, og det peker fremover, sier Milly Østenstad Johnson, som dyrker sin store hage på Dønnestad.

Drivhuset er et eget hvilested for Milly Østenstad Johnson der hun får spesielle vekster til å trives.

- Du skaper og blir medskapende i ditt eget liv. Det er uendelig, det er alltid noe nytt å lære og det er godt for den som er nysgjerrig: Hadde det vært enkelt, ville det vært kjedelig, mener hun. Nok engang blomstrer frukt-trærne, urter er grønne og saftige, maisplantene har klart seg gjennom frostnetter og inne i drivhuset viser Milly stolt små fersken - og nektarintrær.

Jeg besøker Milly dagen etter Frigjøringsdagen, en dag til ettertanke i disse usikre tider: - Min far satt i konsentrasjonsleir under krigen og lærte hva sult gjør ved mennesker. Etter det ble matproduksjon nærmest hellig for oss.

Milly vokste opp midt i Oslo, men var så heldig å få arbeide på bestemorens gård i Asker. Her lærte hun en masse om dyrkning, som ga stor glede. Dette har nok formet hennes interesse for dyrkning. Så selv om familien visst hadde andre planer for henne, gikk Milly på Landbruksskolen fra 15 års alderen.

- Da jeg på 1970-tallet ble opptatt av økologisk dyrkning, ble dette sett på som sært. Det har skjedd en del siden da, og jeg synes det er utrolig spennende at FN nå har snudd i forhold til industrilandbruket. Man anerkjenner at småskala-landbruk gir mindre

fattigdom, bedre ernæring og gjør oss mer robuste i forhold til klimaendringene. Det trengs endringer i vår matproduksjon. Å dyrke egen mat i kjøkkenhagen er et stille opprør mot en feil utvikling, sier Milly, som sammen med sin nå avdøde mann Kent havnet nok så tilfeldig i Tveit på slutten av 1970-tallet.

Det fins knapt noe mer meningsfullt enn å få jord under neglene og å se planter vokse og sette blomster og frukt. Det er givende og meningsfullt å hente og tilberede urter, frukt og grønnsaker som har vokst like utenfor kjøkkenvinduet. Det smaker også bedre enn mat fra supermarkedet.

Frem til industrialiseringen var dyrkning av jorden det vi drev med. Man spiste det man høstet – mildt sagt kortreist mat fra åkeren og inn på middagsbordet. For ikke lenge siden var det fortsatt vanlig å dra på sommerferie til en gård i familiens eie og hjelpe til med kultivering av åker og kjøkkenhage. Langt de fleste hadde noe dyrkningserfaring. Men nå lever store deler av befolkningen i bymiljøer uten særlig overveieelse om hvor grønnsakene, frukten og kornet kommer fra.

Milly har et eksistensielt forhold til hagebruket sitt.

Dessverre har vi i høy grad beveget oss bort fra jorden, sier Milly og tenker tilbake på den gang Tveit var en «potetbygd».

Blant Millys favoritter i hagen nevner hun gullbete (supersøt lillesøster til rødbete), asparges (hennes planter er 35 år gamle og bærer fortsatt), bringebær (som er betennelsesdempende i tillegg til selvsagt å være kjempegodt syltetøy) og purre (et av livets underer, fordi den begynner med noe som ligner en sytråd i mars og gir mat året rundt»).

«Vi dyrker jorden, ikke plantene»

- Hvert eneste lille frø lagt i jorda er et håpsfrø. Vil det spire? Ordene kommer fra Barbro Raen Thomassen i sin nylig utkomne bok *Dyrk og spis med glede*. Hun skriver også: - Å høste det jeg har sådd og tilberede et måltid av det, er et hverdagslig ritual, som bekrefter at jeg hører til her på kloden. Når vi dyrker jorden under Guds himmel, føler vi oss forbundet. Det er meditativt, det er meningsfullt, og «kranglete ideer blir borte», som Barbro sier. Vi er «jordmennesker».

Vi trenger ikke lete lenge etter tegn på vår forbindelse med jorden: *Adama* betyr jord på hebraisk, *humus* betyr jord på latin. Adam, adama. Homo, humus. Vi er en del av Jorden, og vi låner vår planet av fremtidige generasjoner - ikke bare av mennesker, men av alt levende.

Da Barbro og mannen Tore fikk bygget huset på Røynås og flyttet inn i 2006, var den nylig ryddede skogsjord både sandete og skrinne. - Vi fikk kjørt på to lass med matjord og etter nærmere ti år med forsiktig bearbeidning og tilføring av kompost og annet organisk materiale, begynte kjøkkenhagen å gi bra med grøde. I økologisk tankegang er det jorden vi dyrker, ikke plantene. Er jorden sunn og frisk, vil plantene også bli det, forteller Barbro.

I en nær fremtid, hvor vi forventer store, klimatiske forandringer og sviktende høst, er det viktig å dyrke overalt – i hager, i parker, på hustak og i byene osv. Vi skal dyrke mange forskjellige avlinger for å lykkes med noe. Men det krever, at langt flere enn det som er tilfellet i dag, finner veien tilbake til jorden. Derfor tenker jeg at Barbro bok er viktig, derfor må vi synke på kne, ta avlingen i syne og sende en stille bønn til Gud om tiden som kommer.

Heldigvis er det grunn til forhåpning. I de senere år har det gått opp for mange, at vi er på utrygg grunn

At Barbro Raen Thomassen har gjort suksess med boken *Dyrk og spis med glede* er et godt tegn i tiden (Foto: Lærke Jesper Lassen).

og det er stor interesse for å dyrke en liten jordlapp i en andelshage, ha bikuber på hustak og i parker eller kompostere eget organisk avfall. Krigen i Ukraina - ett av de viktigste landbruksområder i verden – setter virkelig matforsyning på agendaen. Vi trenger jo håp, og som Barbro uttrykker det: - Å dyrke kjøkkenhagen gir både mat og mot.

Hva skal vi så dyrke? Jeg spurte Barbro om fire favoritter. Hun anbefaler å starte med noe relativt sikkert og enkelt som sukkererter, reddiker (som fås i alskens farger), squash og potet. Nettopp poteten har sammen med fisk vært det, som holdt den norske befolkningen i live i magre år.

Det ligner på en bønn når vi går ned på kne, rekker hendene frem og roter i jorden. Vi ber om at jorden skal gi oss mat så vi kan fortsette vår vandring.

Tekst: Lærke Jesper Lassen
Foto: Asle Jøssang

NYSGJERRIG PÅ ØKT BIBELKUNNSKAP?

Det norske Bibelselskapet og Verbum forlag byr på nyttige ressurser og bøker om bibelkunnskap og tolkning, om Bibelens tilblivelseshistorie, bibelrefleksjon og andaktsbøker.

På markedet finnes det flere bøker som tar opp opplysende og utfordrende temaer relatert til bibelforståelse slik som *Gåten Jesus* av R. Notto Thelle, *Gud, hvorfor sover du?* av Leif Andersen, *Tro og vitenskap* av Espen Utaker, *17 grunner til at jeg er en kristen* av Rune Tobiassen.

Aktiv bibellesing hører med i yrket til sokneprest Jan Otto Fredwall. Han har forståelse for de som ikke får det til i et hektisk liv, og det må i hvert fall ikke oppfattes som en sur kristenplikt.

ER BIBELEN VIRKELIG GUDS ORD?

- Å lese Bibelen er som å spise fisk, vi legger til side beinene. Det betyr å ta til seg av det gode «kjøttet» og la være å presse mening ut av tekster som er dunkle og vanskelige å forstå.

Sokneprest Jan Otto Fredwall i Hånes menighet ønsker å løfte fram betydningen av å lese Bibelen og kommer her med noen tips til hvordan å komme i gang - hvordan å finne tekster som gir styrke, trøst og rettleiding, og hvilke fallgruver å unngå.

Bibelen er en samling bøker som er blitt skrevet av mennesker over en tidsperiode på flere hundre år, fra ca. 1500 f. Kr til ca. 95 e.Kr. Millioner av kristne regner den for å være en «hellig bok»; utgangspunkt, inspirasjonskilde og rettesnor for deres tro. Men gjennom historien har det også vært uenigheter om hvilke skrifter som faktisk skal utgjøre Bibelen, og store stridigheter og splittelser om tolkning av innholdet.

- Det hele kan virke så vilkårlig. Kan vi virkelig stole på at Bibelen er «hellig» og formidler ord fra Gud?

- Vi må lese Bibelen ut fra den kontekst og de forutsetninger de enkelte skrifter ble til ut fra. Bibelen er ingen lærebok i ulike fagområder. Bibelen gjør ikke selv krav på å være ufeilbarlig i alt den på ulike måter omtaler, men Bibelen er en bok der mennesker på ulike måter forsøker å få frem noe overordnet som handler om det grunnleggende eksistensielle i tilværelsen. Den sier noe om Gud, den gjengir hendelser fra Jesu liv og det han forkynnte, og den sier noe om det å være menneske, om det å tro og hvordan troen ble praktisert både hos jødene i den gamle pakt og hos de første kristne i den nye pakt. Og Bibelen gjør dette gjennom å bruke mennesker som brakte videre alt dette gjennom en rik fortellertradisjon, og senere ved at det ble nedtegnet skriftlig. Alt dette til sammen kan vi se på som et bredt uttrykk for Guds stemme inn i vår verden.

- Det står jo mye rart i Bibelen og man kan jo bli ganske så «mørkredd» av enkelte dramatiske tekster. Mye virker jo å være utdatert og uaktuelt for oss i dag. Har du en leseguide?

- Det er ikke lurt å starte på første side, slik vi vanligvis gjør med bøker. Nettopp det at Bibelen er en samling bøker er et viktig tips. Her er bøker med ulikt innhold og hensikter, alt fra historiske tekster, til poesi, visdomslitteratur, profetiske skrifter, og ikke minst historien om Jesus og hans lære og om starten på den kristne kirken. Ledetråden gjennom det hele er Guds kontakt med israelsfolket og hans plan for menneskeheten. Alt knyttes opp til personen Jesus og hans gjerning.

- Mitt tips er å begynne i Det Nye Testamentet og da med den eldste boken, nemlig Markusevangeliet, som er den korteste historien om Jesus. Før man gir seg i kast med bøker kan det være lurt å lese litt om de for å sette seg inn i deres respektive sammenhenger. Noen såkalte studiebibler har gode innledninger og det finnes nyttige nettsider. Det nye testamentet (NT) er fullbyrdelse av det Gamle (GT) og derfor leser vi GT i lys av NT. Generelt er det viktig å lese dunkle tekster i lys av klare tekster og overordnede prinsipper, slik at vår forståelse ikke blir springende og vilkårlig, men sammenhengende og enhetlig.

- Det heter seg at Den Hellige Ånd gjør Guds Ord levende og leder leseren frem til sannhets erkjennelse. Men hvorfor er det da likevel så mange forskjellige trossamfunn, ulike dogmer og tolkninger der ute?

- I det store kirkebildet er det noen grunnleggende ting som forener, som kvalifiserer hva som er kristen tro, og så kommer ulike forståelser og praksiser som «tillegg». Noe er tross alt viktigere enn noe annet.

Hva om Gud har valgt å gjøre det sånn for å kunne nå ut til og kommunisere med en mangfoldig menneskehet?

Kirken er et universelt trosfellesskap, men er også konkrete fellesskap i en uensartet verden. Hver for oss bør vi be Gud lede oss på om riktig vei, men jeg tenker at vi skal se på mangfoldet som en berikelse. Hver for oss kan vi så stå trygt og samtidig være ydmyke på egne vegne i møte med andre trossøsken, oppfordrer sokneprest Jan Otto Fredwall.

- Hva om noen likevel har vanskelig for å tro selv det som skal være sentralt i Bibelen?

- Tro må aldri bli en intellektuell prestasjon. Tro er jo tillit, og tillit kan både vokse og den kan avta, alt etter hva som påvirker den og hva vi har opplevd og opplever i livene våre. Jeg tror vi skal være raus med hverandre og våge være litt mer undrende i forhold til at vi alle er små overfor de store spørsmålene som har med Gud og troen å gjøre. Gud tåler at vi også tviler, og da burde vi selv også kanskje tåle det, sier sokneprest Jan Otto Fredwall. som ønsker å oppmuntre folk til å gi bibellesning en sjangse.

Tekst og foto: Asle Jøssang

Bandleder Ruth Sandvik omgitt av (f. v.) Therese Gabrielsen, Jakob Ommedal, Tomas Gabrielsen og Torgeir Wadseth.

Takk til sang- og musikkskaperen

1. august er det ikke lenger en nyhet. Da er det en realitet, noe stadig flere da har visst, at Ruth Loland Sandvik ikke lenger er kantor i Tveit og dirigent i kirkekoret. Fra da av er hun pensjonist.

Vi i koret visste det da hun dirigerte vårkonserten i Tveit. Gjennom vinteren hadde vi øvd og gledet oss. Da konserten nærmet seg, kom motstridende følelser. Dette var siste gang hun ledet koret med taktfast direksjon og akkompagnement. På programmet sto blant annet Bachs storslåtte «Herre Gud, du er og bliver», også kjent som «Jesu, joy of man's desiring». Den satt som et skudd på de siste øvelsene. På konserten fikk jeg, og kanskje flere, klump i halsen og trøbbel med de høyeste tonene. Sånn kan det bli når noe fint og verdifullt tar slutt. Vi er blitt glad i dirigenten vår, som torsdag etter torsdag har lagt til rette for at vi skulle mestre klanger, tonesprang og tekstuttale etter beste evne.

Hun kommer fra Greipstad og dro til konservatoriet i Stavanger for å utdanne seg i kirkemusikk. Så fulgte fire-fem år som organist i Måløy, før hun dro til Oslo. Der studerte hun teologi på universitetet, samtidig som hun var med i Gamle Aker kirkekor. Ruth kunne altså endt opp som prest. I stedet valgte hun å formidle budskap gjennom orgel, da som kantor i Romsås sogn.

Etter ti år i hovedstaden dro Ruth sørover. Det skjedde i 2003, året da hun giftet seg med Jan Sandvik og året da hun ble kantor i Tveit sogn. Omtrent samtidig begynte hun å dirigere kor, som den gang kalte seg Tveit lovsangkor.

Etter hvert som ønsket om flere sangere meldte seg, foreslo noen å slå stemmene sammen med Hånes kirkekor, som også hadde behov for økt bemanning. Dette koret ble startet av daværende kantor Solveig Vindholmen i 1995. I de siste årene har Ruth Loland Sandvik delt musikalsk ledelse av koret med menighetsmusikeren i Hånes, May-Linne H. Danielsen. Ruth omtaler korfellesskapet som givende, omsorgsfullt, raust og varmt. Hun har i årevis bidratt til å bevare og formidle kulturskatter gjennom tekster og toner.

Så spørs det da hvor lenge det varer, om også kirkekor en gang går ut på dato. På vegne av mange håper jeg det blir lenge til.

Tekst: Lars Hollerud / Foto: Asle Jøssang

TANKER FRA BASSREKKA

I ganske mange år har jeg lurt på hva de heller vil, guttene og mannfolkene som aldri er å se i barnekor og blandede voksenkor. Etter mer enn 60 års syngende bakgrunn for denne undringen, våger jeg følgende påstand: **De aner ikke hva de går glipp av.**

Loven om likestilling som ble vedtatt i 1978, hjalp ikke noe som helst. Før den tid og i alle år siden er jenter og damer i solide flertall i omtrent alt som er av kor, bortsett fra noen guttekor og en del flere mannskor.

I Hånes og Tveit kirkekor, der jeg i årevis har tilhørt minoriteten på bakerste rad, er vi for tiden sju herrer bak 19 damer. Det betyr at bare hver 3,7142857142857143 av oss synger tenor eller bass. Menn som leser dette skal vite at vi likevel nyter tilværelsen der bak, enten vi holder konsert eller over til konsert, etter oppvarming som aldrende kroppar minner oss om at vi ikke synger i ungdomskor.

Undring over denne betydelig kjønnsmessige ubalansen har jeg skrevet om før, uten at det hjalp nevneverdig. Men jeg prøver med en revidert versjon av etterlysningen, som Magnus Brostrup Landstad gjorde da han reviderte salmeboka 1852 og som Jonas Gahr Støre og hans regjering gjorde med statsbudsjettet i vår. Håpet er at flere herrer dukker opp til høsten.

Munker som aldri synger sammen med nonner og mannfolk som sverger til mannskor eller solosang i dusjen, har neppe kjent på hvor storslått det føles,

å formidle firstemte arrangementer, akkompagnert av dyktige musikere. Dessuten har et blandet kor, som vårt kirkekor, av og til lekre kaker til kaffepausene. Et firstemt kor er i seg selv som en bløtkake, med basser som sukkerbrød, tenorer som utfyllende snadder, alter som pisket krem, sopraner som myk marsipan, med dirigent og musikere som konditorer og oppskrifter helt tilbake til Johan Sebastian Bach. Han som signerte hvert av sine verk med «Soli Deo Gloria» - «bare til Guds ære».

For det er ikke sant at menn ikke kan synge. Det vet alle som har sett The Voice og Norske talenter eller står på tribunen når Start scorer mål. Sånn sett hadde den fortjent mer oppmerksomhet blant menn, forskningen Thomas Caprin har påvist, at sang er minst like sunt som jogging. Og langt mindre skadelig, vil jeg påstå, for egen regning.

Dessuten er det mer sosialt å synge i kor enn å pese langs landeveien. Og mye gøyere. Og atskillig finere å høre på.

Tekst: Lars Hollerud

Foto: Asle Jøssang

SANGREKRUTTENE

Noen ganger har ord og uttrykk bokstavelig betydning.
For eksempel at et talent kan komme inn med morsmelken.
Sånn sett er babysang en fin aktivitet på mer enn en måte.

Vikarierende menighetspedagog Pål Møll Abrahamsen inviterer til babysang hver torsdag i Hånes kirke.

I stadig flere kirker har dette tilbudet for de aller yngste kommet på programmet de siste årene. I Hånes kirke skjer det hver torsdag formiddag. Da legger foreldre sine håpefulle på tepper på kirkegulvet, da hentes lysgloben fram, da tennes stearinlys og da aktiverer vikarierende musikkpedagog Pål Møll Abrahamsen cd-spilleren.

Disse formiddagene er verken band eller orgel å høre i kirkesalen. Da er det smektende toner og rolige barnesanger som gjelder, mens menighetspedagog og foreldre nynnser med. Da Bladet Vårt besøkte de fremmøtte en torsdag etter påske, var verken skrik eller gråt å høre.

Det sies at hørsel er ferdig utviklet når fosteret er 25 til 26 uker. Derfor er det sannsynlig at noen av

smårollingene på kirkegulvet hører kjente toner allerede første gang de opplever babysang.

På torsdagsprogrammet står også såpebobler, lystenning og tid til bønn og ettertanke. Og amme-pauser, hvis det er påkrevd. Så samles barn og foreldre til lunsj og god prat i festsalen, et sosialt tiltak som kan knytte så vel bekjentskap som nye vennskap.

Babysang er altså mer enn puls, toner og rytmiske opplevelser.

Så vil tiden vise om sanggleden utvikles videre i årene løp til barnekor, ungdomskor, mannskor, kirkekor eller demenskor. Eller bare til solistopptredener i dusjen.

Tekst og foto: Lars Hollerud

A|S|K|O
– vi forsyner Norge med mat

BLI EN FAST GIVER!

Som daglig leder i Hånes og Tveit menigheter ser Elisabeth Hansen behovet for både forutsigbare og økte inntekter. Derfor ønsker hun flere faste givere.

- Jeg er fast giver fordi jeg synes det er viktig å støtte lokalmenigheten selv om vi som familie er mer aktive i en annen sammenheng. Vi har en sterk tilknytning til bygda. Tveit menighet har mange gode tilbud og jeg heier på at kirka skal nå flere unge og at det kan bygges et sterkere kristent fellesskap i bygda, sier Maren Lande Aasrum.

Økonomisk forutsigbarhet er hovedårsak til fokus på givertjeneste. Menighetene delfinansierer stillinger og med dette følger et økonomisk ansvar og behov for forutsigbarhet. For å kunne opprettholde stillingene og aktivitetsnivået som menighetene har i dag er vi avhengige av økte givermidler i både Hånes og Tveit, forteller daglig leder i Tveit og Hånes menigheter, Elisabeth Hansen.

Givertjenesten har i begge menigheter hatt naturlig frafall den siste tiden uten at det er økt tilsvarende. Dette er bakgrunnen for fokus på givertjeneste nå.

Lønnsvekst og driftsutgifter øker i menighetene i takt med resten av samfunnet, uten at det blir kompensert i form av offentlig støtte. Vi trenger flere faste givere for å opprettholde og styrke dagens tilbud.

Hånes menighet har større og lengre erfaring med fast givertjeneste. Menigheten har i over 30 år hatt en giverkomite. Den har ansvar for givertjenesten, skattemeldinger, informasjonsbrev til givere og arrangerer sammenkomster for å bygge fellesskap blant menighetsmedlemmene blant annet. Per dags dato er 69 enkeltpersoner faste givere.

Givertjenesten i Hånes delfinansierer flere stillinger; kateket, ungdomsarbeider, menighetsmusiker og diakon, i tillegg til finansiering av aktiviteter og drift.

I Tveit er det 25 enkeltgivere. Menigheten har ansvar for å delfinansiere stillingen til menighetspedagog. I tillegg går givermidler til

Maren Lande Aasrum i Tveit oppfordrer flere til å bli faste givere for å kunne opprettholde og utvide gode tiltak for barn og unge.

finansiering av aktiviteter og drift. Elisabeth Hansen ønsker å få i gang en giverkomité også i Tveit. En første målsetting er å få 50 faste givere.

- Vi oppfordrer lesere til å bli faste givere i sitt sokn, Hånes eller Tveit. Du kan enkelt bli giver ved å scanne QR-koden nedenfor. Alle faste givere uavhengig av sum settes stor pris på! Du er som giver med å skape den forutsigbarheten menighetsarbeidet trenger. Ønsker du mer informasjon om givertjeneste eller bli med i giverkomite kan du ta kontakt med daglig leder Elisabeth Hansen eller giverkomiteen i Hånes menighet.

Tekst og foto: Asle Jøssang

TVEIT

HÅNES

MALAS

Sparkling

Maling

Oppussing

Kontakt oss i dag for en uforpliktende prat rundt ditt neste prosjekt!

Maler André Langfeldt
Tlf: 928 58 716

Maler Glenn Erling Ryen
Tlf: 481 56 996

E-post: malas.service@gmail.com
www.malas.no

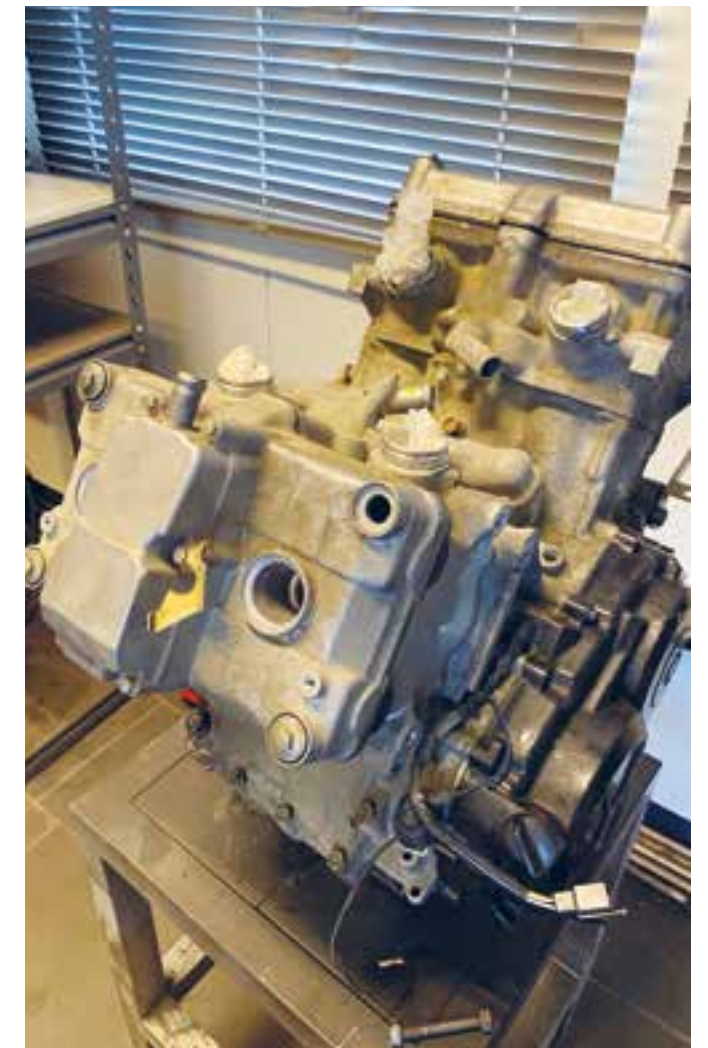
Alexander Paulsen fra Tveit Lions Club og rektor på Ve skole, Andreas Wangberg (t.h.) er godt fornøyd med mulighetene for å utvide tilbudet om mekkeverkstedet.

NOE Å GLEDE SEG TIL PÅ VE SKOLE

Mange borgere i Tveit har et anstrengt forhold til tilbygget på Ve Skole, hvor tannlegen i sin tid holdt til. Der har det før sittet en del nervøse poder i tannlegestolen, men nå brukes lokalet til noe langt mer hyggelig: et verksted, hvor skoleelever kan lære om motorer og skru på sine egne kjøretøy. Dette er mekke-klubben på Ve skole.

Mekkeklubben på Ve skole er et kjærkomment fritidstilbud.
Foto: Alexander Paulsen

Å forstå seg på hva dingsen er og hvordan den fungerer er oppgradert kunnskap på Ve skole.

Det begynte med at rektor Andreas Wangberg omkring 2014 av egen lomme og på eget initiativ satte gang i verkstedet – et være-sted for skoleungdom som kanskje synes at mopeder er mer interessant enn matte. Her er en praktisk verden, her er turtall og olje på fingrene. «Et nøkkelord her kunne være motivasjon», sier Andreas, «noe å glede seg til».

Inne i verkstedet står adskillige mopeder, et par motorsykler og en sykkelmotor, som elevene kan mekke på. Det er også en del verktøy, som kan brukt feil er risikable, så det er viktig med trygge rammer og oppsyn fra voksne.

Verkstedet holder åpen i langfri tirsdag, onsdag og torsdag. Mandag kveld støttes prosjektet av en krets av foreldre, og onsdag eller torsdag kveld ønsker Tveit Lions Club å være til stede fremover. «Vi har brukt våren til å lære og komme på plass, og nå satser vi på det blir full aktivitet fra høsten av», forteller Alexander Paulsen fra Tveit Lions Club.

Tveit Lions Club og også Hamresandens Venner har de siste 3-4 år vært med og støttet prosjektet økonomisk. Alexander forteller, at bygget på Ve Skole har blitt oppgradert – og godkjent – med blant annet brannsikring og det har blitt malt innvendig. Det seneste er at et lakkerings-rom i forbindelse med verkstedet står nesten klar.

- Annonsering er ikke så enkelt, men vi ønsker å utvide aktiviteten fremover, få med flere elever fra Hånes og Randesund skoler samt den kommende ungdomsskole på Lauvåsen, forteller Alexander. - Det er viktig at det i forbindelse med skolen er en mer praktisk og fysisk aktivitet i kontrast til al det teoretiske, hvor suksess ikke bare måles i poeng til tentamen, men også i å beherske krom og hestekrefter.

Hva skulle ungdommen på Tveit gjøre uten ildsjeler, som ser dem?

Tekst og foto: Lærke Jesper Lassen

METTE KIRKHUS JOHANSEN

Til ettertanke

«HÅPSTANGO»

SOMMEREN DA DENNE SANGEN FIKK
EN HELT NY KLANGBUNN FOR MEG

«Håpstango» er en sang som ble tatt inn i den nye salmeboka i 2013, men som mange kanskje ikke kjenner så godt enda. Selv hadde jeg lært den flere år tidligere på KFUK/KFUM sin sommerleir på Knattholmen og har sunget den mye. Jeg har alltid syntes den har en sterk tekst, - ikke minst fordi jeg er blitt fortalt at den har sin opprinnelse fra fattige i slummen i Latin-Amerika:

«Fordi han kom og var som morgenrøden og brøt Guds taushet og vår angst for døden, fordi han gjennom handlinger og taler har lukket porten opp til Himlens saler, fordi han var Guds sønn og en av våre og gikk omkring i gater og i gårder, fordi han lot de siste bli de første og lot de blinde se og småfolk trøste.

Så kan vi holde ut i vonde tider, så vet vi Gud er nær selv når vi lider, så kan vårt brutte håp som solen stige, så kan vi se at kommet er Guds rike, Så kan vi holde ut i vonde tider, så vet vi Gud er nær selv når vi lider, så kan vårt brutte håp som solen stige, Gud er hos oss».

En sommer fikk denne sangen en helt ny klangbunn for meg. Min mann Knut og jeg var i arrangementskomiteen for sommerleiren og vi hadde hovedansvaret for siste uka. Vi hadde en flott bibeltimer-serie om «Håpet som anker for vår tro». Det var bare det at det hadde oppstått en misforståelse så bibeltimerholderen hadde forberedt fire og ikke fem bibeltimer. Så der stod vi uten opplegg for de voksne til lørdagen. Så hva skulle vi gjøre? Jeg tenkte at forsamlingen er jo glade i å synge så jeg laget en lovsangsstund i god tid før lørdagen.

Fredag utpå dagen smalt det i regjeringskvartalet i Oslo. Utover ettermiddagen og kvelden kom det ubekreftede meldinger om skyting på Utøya. Lørdag våknet vi til nyheter om det grusomme omfanget av terrorhandlingen.

KFUK/KFUM er en organisasjon som tradisjonelt

har stått arbeiderbevegelsen nær. Vi hadde ungdom på leiren som hadde kjente på Utøya.

Det ble mobilisert i leiren. Ungdomsgruppene ble forsterket med flere erfarne prester og diakoner som prøvde å ivareta de unge så godt de kunne. Men hva skulle vi gjøre med samlingen for de voksne? Der satt jeg med et opplegg for en lovsangsstund ...?! Jeg gikk til en erfaren prest på leiren og sa: Nå trenger jeg hjelp! Du får vise meg hva du har planlagt, sa han. Jeg viste ham programmet for lovsangsstunden. Jeg hadde egentlig tenkt å begynne med «Håpstango», sa jeg. Han trakk på det. Han synes den var litt mye «ompa» og kanskje for mye gladlåt? Jeg fortalte han at en tango ikke først og fremst uttrykker glede, men heller temperament som kan romme både sinne og trass. At dette er en trassig sang som synges av folk som løfter håpet fram til tross for fattigdom, urett og undertrykkelse.

Presten ble stille og sa: Da er det nettopp det vi gjør, vi synger i trass! Vi sang, og vi grein!

Og etter hvert som vi sang ble det så klart for oss hvem vi ville tilhøre: Godhetens og kjærlighetens Gud! Jesus kom til oss. Hans kjærlighet har vunnet over døden. Og vi forstod at dette er et håp som ingen kunne ta fra oss. Fordi det hviler på noe som allerede er gjort, - som Jesus har gjort for oss. «Det er fullbrakt». Vi ville løfte fram håpet! Det var Gud vi ville tilhøre og lovsynge!

Det viste seg at det bare var en sang som vi ikke brukte fra det planlagte programmet. Den hadde ikke slitestyrke nok for dagen. Men sangene fikk en helt annen og dypere klangbunn denne sommeren.

Fordi han kom...

Så kan vi holde ut i vonde tider, så vet vi Gud er nær selv når vi lider, så kan vårt brutte håp som solen stige. Gud er hos oss!

HISTORISK BRYLLUP I TVEIT

Lørdag 7. juni ble Anne Veronika Dahl (t.v.) og Katrine Torvik viet i Tveit kirke. Det ble historisk, ettersom det var den første vielsen av et likekjønnet par i menighetens lange historie.

Sokneprest Jens Olai Justvik, som foretok vielsen, opplyser at dette er en naturlig og uddramatisk konsekvens av at Den norske kirke nå sidestiller to syn på ekteskapet og har innført to vielsesliturgier.

- Det er viktig å understreke at i vår menighet skal vi i fortsettelsen respektere begge ordninger. I Tveit skal det være plass til alle.

> NYE MEDARBEIDERE

Heidi Skålid Støle er ansatt i vikarstilling ut året i Tveit menighet med ansvar for konfirmantarbeid, Tweens og ulike arrangement for barn og unge. Hun har bachelor i ungdom, kultur og tro og har arbeidet i dette feltet i Røyken kommune og

i Fagerborg menighet i Oslo. - Det oppleves viktig og meningsfylt å være med å samle barn og unge til kirke, for et trygt sted å være, få gode opplevelser og få peke på Jesus.

Pål Møll Abrahamsen er ansatt i en vikarstilling som menighetspedagog i Hånes menighet. Han har en mangeårig bakgrunn som barne- og ungsarbeider i forskjellige kristne sammenhenger, inkludert Sjømannskirken i Houston.

I Hånes har han kontakt med alle barn og unge i alle alderstrinn, noe som gir en unik mulighet til å gi alle et godt møte med kirken og den kristne tro.

YX Håneskryssset

Døgn-
åpent

Telefon
38 04 87 77

Rørleggeren i Tveit
og Randesund

Tel. 38 04 51 01
www.bragdo.no

FM Mattsson

Ryen

Åpent 07-23 (man-lør)

Skaff deg medlemskort! Da blir du med
på å dele overskuddet i butikken!

Velkommen til oss på

FRISØRGÅRDEN

TLF : 940 92 726

online booking : frisorgarden.no

JØLSTAD
begravelsesbyrå

Espen Isak Egeland
gravferdskonsulent

jolstad.no
tlf. 38 14 87 70

SØRLANDETS
BILVERKSTED AS

Banstuveien 50 • Sørlandsparken • 4636 Kristiansand
Tlf.: 38 04 82 37 • Mobil: 909 39 525 • Fax: 38 04 86 71

- Reparasjon av alle biltyper
- Lang erfaring
- Fagmessig arbeid
- EU-kontroll

VI SKAPER
VERDIGE
AVSKJEDER.

ANDÅS
BEGRAVELSESBYRÅ

Fra kirkebøkene

Hånes

Døpte

Magnus Osorio Austdal
(Domkirka)
Magnus Lumkjær Mykland
(Randesund kirke)
Odin Flatøy Sunde
Leona Hovden
Dennis Halstensen-Hopaneng
Eline Høgeli Glyvik (Domkirka)
Kari Tomine Tjomsland
Olivia Stokkelien
Olav Kalstad (Lund kirke)
Edle Brattetaule Lundevold
Sunniva Oksavik (Søm kirke)
Embla Josefine Liverød
(Oddernes kirke)
Odin Andresen Fredriksen
Magnus Drivenes Hopland
Dennis Wehus-Furø

Døde

Aanon Strømme
Oddmund Rune Hovet
André Walle
Gjertrud Alice Vestøl
Arne Reidar Brufjell
Gerd Marie Skeie
Ingeborg Bjørke
Gudmund Gauslaa
Per Magne Hansen
Finn Halvorsen
Eilif Magne Timenes
Björg Reidun Lislevand
Rolf Mikael Gare
Jan Georg Vik
Wenche Nygård Steinhaug

Tveit

Døpte

Emilian Grødum Bjørnstøl
Leon Bjørndal Bjorvand
Einar Moland Kaste
Tomine Lømsland
Ari Emil Karnkunakorn Benestad
Tobias Kristiansen
Ada Larsen

Vigde

Merete Wolles Engenes &
Jan Tore Engenes

Hånes menighet

Øvre Brattbakken 5
4635 Kristiansand
E-post:
haanes.kristiansand@kirken.no
www.haanesmenighet.no

For henvendelser ang. dåp, vigsel
og begravelse, kontakt Kirkens
servicetorg, telefon: 38 19 68 00

Sokneprest

Jan Otto Fredwall
mob. 907 89 799
e-post: jf994@kirken.no

Daglig leder

Elisabeth Hansen, tlf. 952 90 674
e-post: eh952@kirken.no

Menighetspedagog

Pål Møll Abrahamsen
e-post: pa935@kirken.no

Kirketjener

Åse Loland Fredheim
tlf. 909 73 047
e-post: af853@kirken.no

Menighetsmusiker

May-Linne Hessen Danielsen
tlf. 900 38 923
e-post: md965@kirken.no

Diakonmedarbeider

Linda Hårtveit Lund, tlf. 900 63 017
E-post: ll258@kirken.no

Tweens-og ungdomsarbeider

Elisabeth Aavitsland Fjermeros,
tlf. 971 84 987
E-post: ef629@kirken.no

Menighetsrådet, Hånes

Kristin Johansen, leder
tlf. 907 68 448

Tveit menighet

Balchens vei 3, 4656 Hamresanden
E-post:
tveit.kristiansand@kirken.no
www.tveitmenighet.no

For henvendelser ang. dåp, vigsel
og begravelse, kontakt Kirkens
servicetorg, telefon: 38 19 68 00

Sokneprest

Jens Olai Justvik
mob. 909 10 311
e-post: jj289@kirken.no

Daglig leder

Elisabeth Hansen, tlf. 952 90 674
e-post: eh952@kirken.no

Kantor

Ruth Loland Sandvik
mob. 984 82 629
e-post: rs454@kirken.no

Menighetspedagog

Heidi Skålid Støle
e-post: ha427@kirken.no

Kirketjener/koordinator

Anne Veronika Dahl
mob. 922 53 238
e-post: ad486@kirken.no

Menighetsrådet, Tveit

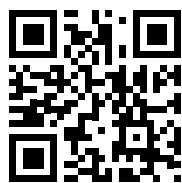
Merete Nilsen, leder

Reidun Sakariassen
Mildrid Mæland
Solveig Birkeland
Otto Lømsland
Gerd Oddlaug Momkvist
Signe Jahnsen
Ludvig Jensen
Liv Ånestad

**INFORMASJON OM
GUDSTJENESTER, TILBUD,
AKTIVITETER OG
ARRANGEMENTER**

HÅNES
haanesmenighet.no

TVEIT
tveitmenighet.no